

DE
ALEXANDRIË-
CONNECTIE
STEVE BERRY

DE FONTEIN

PROLOOG

April 1948
Palestina

GEORGE HADDAD DREIGDE zijn geduld te verliezen met de man die op de stoel was vastgebonden. Net als hijzelf had zijn gevangene de donkere huid, arendsneus en diep verzonken bruine ogen van een Syriër of Libanees. Toch was er aan de man ook iets wat weerzin bij Haddad wekte.

‘Ik vraag het nog één keer. Wie ben jij?’

Haddads soldaten hadden de vreemdeling drie uur geleden opgepakt, kort voordat het licht werd. Hij had ongewapend in zijn eentje rondgelopen. Dat was dom. Sinds de Britten in november hadden besloten Palestina in een Arabische en een Joodse staat te verdelen, had er oorlog gewoed tussen die twee partijen. Toch was deze idioot zomaar een Arabisch bolwerk binnengelopen. Hij had geen verzet geboden en sinds hij op die stoel was vastgebonden, had hij niets gezegd.

‘Heb je me gehoord, imbeciel? Ik vroeg wie je bent.’ Haddad sprak in het Arabisch, dat de man blijkbaar verstond.

‘Ik ben een Wachter.’

Het antwoord zei hem niets. ‘Wat is dat?’

‘Wij zijn hoeders van kennis.’

Haddad was niet in de stemming voor raadsels. De vorige dag nog had de Joodse ondergrondse een nabijgelegen dorp aangevallen. Veertig Palestijnse mannen en vrouwen waren naar een steengroeve gedirigeerd en neergeschoten. Dat was niets bijzonders. Arabieren werden systematisch vermoord en verdreven. Land dat zestienhonderd jaar in hun families was geweest, werd in beslag genomen. De *nakba*, de catastrofe, was

over hen gekomen. Haddad moest tegen de vijand vechten, niet naar onzin luisteren.

‘Wij zijn allen hoeders van kennis,’ zei hij. ‘In mijn geval de kennis hoe ik elke zionist die ik kan vinden van de aardbodem kan wegvagen.’

‘Daarvoor ben ik gekomen. De oorlog is overbodig.’

Die man was echt een idioot. ‘Ben jij blind? De Joden stromen het land binnen. We worden onder de voet gelopen. Oorlogvoeren is het enige wat we nog kunnen doen.’

‘U onderschat de vastbeslotenheid van de Joden. Ze hebben eeuwen overleefd en daar zal geen eind aan komen.’

‘Dit land is van ons. Wij zullen winnen.’

‘Sommige dingen, machtiger dan kogels, kunnen u aan de overwinning helpen.’

‘Daar heb je gelijk in. Bommen. En daar hebben we er een heleboel van. We verpletteren jullie zionistische dieven tot op de laatste man.’

‘Ik ben geen zionist.’

Die woorden werden kalm uitgesproken, en daarna zweeg de man. Haddad beseftte dat hij een eind aan deze ondervraging moest maken. Hij had geen tijd voor dit soort impasses.

‘Ik ben uit de bibliotheek gekomen om met Kamal Haddad te praten,’ zei de man ten slotte.

Zijn woede ging over in verwarring. ‘Dat is mijn vader.’

‘Ik heb gehoord dat hij in dit dorp woont.’

Zijn vader was een geleerde geweest, een kenner van de Palestijnse geschiedenis die aan de universiteit van Jeruzalem had gedoceerd. Hij was in alle opzichten groot geweest – lichaam en hart, stem en lach – en hij was kortgeleden als afgezant tussen de Arabieren en de Britten opgetreden om te proberen een eind aan de grootscheepse Joodse immigratie te maken en de *nakba* te voorkomen. Hij was daar niet in geslaagd.

‘Mijn vader is dood.’

Voor het eerst bespeurde hij enige bezorgdheid in de doffe ogen van de gevangene.

‘Dat wist ik niet.’

Haddad haalde een herinnering op die hij voorgoed uit zijn hoofd had willen zetten. ‘Twee weken geleden stak hij de loop van een geweer in zijn mond en schoot zijn achterhoofd weg. Hij liet een briefje achter waarin stond dat hij de vernietiging van zijn vaderland niet kon aanzien.

Hij rekende het zich persoonlijk aan dat de zionisten niet waren tegenhouden.' Haddad bracht de revolver die hij nu in zijn hand had dicht bij het gezicht van de Wachter. 'Waarom wilde je mijn vader spreken?'

'Hij is degene aan wie mijn informatie moet worden doorgegeven. Hij is de genodigde.'

De woede laaide weer op. 'Waar heb je het over?'

'Uw vader was een man die veel respect verdiende. Hij was geleerd en hij was waardig om toegang tot onze kennis te krijgen. Daarvoor ben ik gekomen: om hem uit te nodigen kennis met ons te delen.'

De kalme stem van de man trof Haddad als een emmer water waarmee een vuur werd gedoofd. 'Wat te delen?'

De Wachter schudde zijn hoofd. 'Dat is alleen voor hem bestemd.'

'Hij is dood.'

'Dat betekent dat er een andere genodigde wordt gekozen.'

Waar bazelde die man toch over? Haddad had veel Joodse gevangenen gemaakt. Hij had ze gemarteld om zoveel mogelijk te weten te komen, en wat er daarna van hen over was had hij doodgeschoten. Voor de *nakba* was Haddad olijvenboer geweest, maar net als zijn vader had hij zich aangetrokken gevoeld tot de wetenschap en had hij zijn studie willen voortzetten. Dat was nu onmogelijk. De staat Israël werd gevestigd en de grenzen daarvan werden dwars door het oude Arabische land heen getrokken. Blijkbaar wilde de wereld de Joden schadeloos stellen voor de Holocaust. En dat alles ten koste van het volk van Palestina.

Hij drukte de loop van het wapen tussen de ogen van de man. 'Ik benoem mijzelf bij deze tot genodigde. Vertel je kennis.'

Het leek wel of de ogen van de man dwars door hem heen keken, en heel even voelde hij zich niet op zijn gemak. Deze afgezant had blijkbaar al vaker voor dilemma's gestaan. Haddad had bewondering voor moed.

'U vecht een oorlog die overbodig is, tegen een vijand die verkeerd is ingelicht,' zei de man.

'Waar heb je het in godsnaam over?'

'Dat zal aan de volgende genodigde worden verteld.'

De ochtend was al een eind op gang. Haddad had slaap nodig. Hij had gehoopt dat deze gevangene hem de namen van leden van de Joodse ondergrondse kon vertellen, misschien zelfs van de monsters die de vorige dag die mensen hadden afgeslacht. Die vervloekte Britten voorzagen de zionisten van geweren en tanks. Jarenlang hadden de Britten de Ara-

bieren verboden wapens te bezitten, en daardoor waren ze nu ernstig in het nadeel. Zeker, de Arabieren waren in de meerderheid, maar de Joden waren beter uitgerust en Haddad was bang dat deze oorlog uiteindelijk tot de legitimiteit van de staat Israël zou leiden.

Hij keek weer in dat harde, onbuigzame gezicht, in ogen die hem onafgebroken bleven aankijken, en hij wist dat deze gevangene bereid was te sterven. In de afgelopen maanden was het steeds gemakkelijker voor hem geworden om iemand te doden. Voor zover hij nog een geweten had, was dat grotendeels weggenomen door de Joodse wreedheden. Hij was nog maar negentien, en zijn hart was al van steen.

Maar oorlog was oorlog.

En dus haalde hij de trekker over.

DEEL I

I

Dinsdag 4 oktober, het heden
Kopenhagen
1.45 uur

COTTON MALONE KEEK de moeilijkheden recht in de ogen. Voor de open deur van zijn boekwinkel stond zijn ex-vrouw, de laatste persoon op aarde die hij had verwacht. Hij zag paniek in haar vermoeide ogen, dacht terug aan het gebonk op de deur waarvan hij een paar minuten eerder wakker was geworden, en dacht toen meteen aan zijn zoon.

‘Waar is Gary?’ vroeg hij.

‘Schoft. Ze hebben hem gekidnapt. Dat komt door jou. Ze hebben hem gekidnapt.’ Ze kwam opeens naar voren en beukte met haar vuisten tegen zijn schouders. ‘Jij miezerige rotzak.’ Om zich te verweren greep hij haar polsen vast en ze barstte in huilen uit. ‘Hierom ben ik bij je weggegaan. Ik dacht dat er een eind aan die dingen was gekomen.’

‘Wie hebben Gary gekidnapt?’ Het antwoord bestond uit nog meer gesnik. Hij liet haar armen niet los. ‘Pam, luister. Wie hebben Gary gekidnapt?’

Ze keek hem aan. ‘Hoe moet ik dat nou weten?’

‘Wat doe je hier? Waarom ben je niet naar de politie gegaan?’

‘Omdat ze zeiden dat ik dat niet moest doen. Ze zeiden dat Gary dood was als ik ook maar bij de politie in de buurt zou komen. Ze zeiden dat ze het zouden weten, en ik geloofde ze.’

‘Wie zijn die “ze”?’

Ze wrong haar armen los; haar gezicht was vuurrood van woede. ‘Dat weet ik niet. Ze zeiden alleen dat ik twee dagen moest wachten en dat ik dan hierheen moest gaan om je dit te geven.’ Ze zocht in haar schouder-

tas en haalde een telefoon tevoorschijn. De tranen liepen nog over haar wangen. ‘Ze zeiden dat je online moest gaan en je e-mail moest openen.’

Had hij dat goed gehoord? *Online gaan en je e-mail openen?*

Hij klapte het telefoontje open en keek naar de frequentie. Het had genoeg megahertz om over de hele wereld bruikbaar te zijn. Dat was vreemd. Plotseling voelde hij zich kwetsbaar. Het was stil op Højbro Plads. Op dit nachtelijke uur liep er niemand over het plein.

Zijn zintuigen kwamen tot leven.

‘Kom binnen.’ En hij trok haar de winkel in en sloot de deur. Hij had geen van de lichten aangedaan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze, haar stem haperend van angst.

Hij keek haar aan. ‘Ik weet het niet. Vertel jij het maar. Onze zoon is blijkbaar ontvoerd door onbekenden, en je wacht twee dagen voordat je iemand erover vertelt? Vond je dat niet krankzinnig?’

‘Ik wilde zijn leven niet in gevaar brengen.’

‘En zou ik dat wel doen? Hoe heb ik dat ooit gedaan?’

‘Door degene te zijn die je bent,’ zei ze ijzig.

Hij herinnerde zich meteen waarom hij niet meer met haar samenwoonde.

Er schoot hem iets te binnen. Ze was nooit eerder in Denemarken geweest. ‘Hoe heb je me gevonden?’

‘Ze hebben het me verteld.’

‘Wie zijn die “ze” toch?’

‘Dat weet ik niet, Cotton. Twee mannen. Een van hen deed het woord. Lang en met een uitgestreken gezicht en donker haar.’

‘Een Amerikaan?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

‘Sprak hij met een accent?’

Blijkbaar kreeg ze zichzelf weer onder controle. ‘Nee. Geen Amerikaan. Ze hadden inderdaad een accent. Europees.’

Hij maakte een gebaar met de telefoon. ‘Wat moet ik hiermee doen?’

‘Hij zei dat je je e-mail moest openen en dat het dan zou worden uitgelegd.’

Ze keek nerveus naar de boekenplanken in de schaduw. ‘Boven, hè?’

Gary had haar natuurlijk verteld dat hij boven de winkel woonde. Dat had ze beslist niet van hemzelf gehoord. Ze hadden elkaar maar één keer gesproken sinds hij vorig jaar zijn baan bij het ministerie van

Justitie had opgegeven en uit Georgia was vertrokken, en dat was twee maanden geleden, in augustus, toen hij Gary na de zomervakantie naar huis had gebracht. Ze had toen ijzig tegen hem gezegd dat Gary niet zijn natuurlijke zoon was. De jongen was het product van een verhouding die ze zestien jaar geleden was aangegaan om hem zijn eigen ontrouw betaald te zetten. Dat had hem daarna niet meer losgelaten en hij was er nog steeds niet mee in het reine gekomen. Eén ding had hij toen wel besloten: hij zou nooit meer met Pam Malone praten. Als er iets tussen hen gezegd moest worden, zou dat via Gary gaan.

Blijkbaar was dat veranderd.

‘Ja,’ zei hij. ‘Boven.’

Ze liepen zijn appartement in en hij ging aan het bureau zitten. Hij zette zijn laptop aan en wachtte tot de programma’s waren opgestart. Pam had haar emoties nu eindelijk in bedwang. Zo was ze. Haar stemmingen kwamen en gingen als golven. Hemelhoog en putdiep. Ze was jurist, net als hij, maar terwijl hij voor de overheid had gewerkt, deed zij grote zaken voor *Fortune 500*-ondernemingen die zich de indrukwekkende honoraria van haar firma konden veroorloven. Toen ze rechten was gaan studeren, had hij gedacht dat ze dat vanwege hem deed, om meer van hun leven met hem te kunnen delen. Later had hij ontdekt dat ze het had gedaan om onafhankelijk te worden.

Typisch Pam.

De laptop was klaar. Hij ging naar zijn mailbox.

Leeg.

‘Er is niets.’

Pam kwam vlug naar hem toe. ‘Wat bedoel je? Hij zei dat je je e-mail moest openen.’

‘Dat was twee dagen geleden. En trouwens, hoe ben jij hier gekomen?’

‘Ze hadden al een ticket voor me gekocht.’

Hij kon zijn oren niet geloven. ‘Ben je gek geworden? Je hebt ze een voorsprong van twee dagen gegeven.’

‘Dacht je dat ik dat niet wist?’ riep ze uit. ‘Dacht je dat ik volslagen idioot ben? Ze zeiden dat mijn telefoons werden afgeluisterd en dat ik werd geschaduwd. Als ik van hun instructies afweek, al was het maar een beetje, was Gary dood. Ze lieten me een foto van hem zien.’ Ze hield

zich in en de tranen liepen weer over haar wangen. 'Zijn ogen... o, zijn ogen.' Ze stortte weer in. 'Hij was doodsbang.'

Zijn borst trok zich samen en zijn slapen brandden. Vroeger had hij een leven geleid waarin hij dagelijks in gevaar verkeerde, en dat had hij opzettelijk achtergelaten om iets nieuws te zoeken. Had dat leven hem nu toch weer te pakken gekregen? Hij greep de rand van het bureau vast. Ze schoten er niets mee op als ze allebei instortten. Als ze, wie 'ze' ook waren, Gary dood wilden hebben, was hij dat al. Nee. Gary was onderhandelingsmateriaal, een manier om zijn volledige aandacht te krijgen.

De laptop liet een pingtoon horen.

Hij keek meteen naar de rechterbenedenhoek van het scherm: U ONTVANGT MAIL. Toen zag hij de afzender, GEGROET, en het onderwerp, HET LEVEN VAN UW ZOON. Hij verschoof de cursor en opende het e-mailbericht.

U HEBT IETS WAT IK WIL HEBBEN. DE ALEXANDRIË-
CONNECTIE. U HEBT HEM VERBORGEN EN U BENT DE
ENIGE TER WERELD DIE WEET WAAR HIJ TE VINDEN IS.
GA HEM HALEN. U HEBT 72 UUR DE TIJD. ALS U HEM
HEBT, DRUK DAN OP DE 2-TOETS VAN DE TELEFOON.
ALS IK NIET BINNEN 72 UUR VAN U HOOR, ZULT U
KINDERLOOS ZIJN. ALS U MIJ IN DIE TIJD BEDRIEGT,
ZAL UW ZOON IETS VAN VITAAL BELANG VERLIEZEN.
72 UUR. VIND HEM EN WE RUILEN.

Pam stond achter hem. 'Wat is de Alexandrië-connectie?'

Hij zei niets. Hij kon niets zeggen. Hij was inderdaad de enige ter wereld die het wist, en hij had zijn woord gegeven.

'Degene die dat bericht heeft verstuurd, weet er alles van. Wat is het?'

Hij keek naar het scherm en wist dat de herkomst van het bericht niet te achterhalen was. De afzender wist natuurlijk, net als hijzelf, gebruik te maken van zwarte gaten, computerservers die e-mails willekeurig door een elektronisch labirint omleidden. Het was niet onmogelijk ze te volgen, maar wel heel moeilijk.

Hij stond op en streek door zijn haar. De vorige dag had hij naar de kapper willen gaan. Hij werkte de slaap uit zijn schouders en haalde een

paar keer diep adem. Eerder had hij een spijkerbroek aangetrokken en ook een overhemd dat openhing en zijn grijze hemd liet zien. Hij had het plotseling koud van de zorgen.

‘Verdomme, Cotton...’

‘Pam, hou je kop. Ik moet nadenken. Je helpt niet erg.’

‘Help ik niet? Wat...’

De mobiele telefoon ging. Pam stak meteen haar hand ernaar uit, maar hij hield haar tegen en zei: ‘Niet aankomen.’

‘Wat bedoel je? Misschien is het Gary.’

‘Denk na.’

Toen de telefoon drie keer was overgegaan, pakte hij hem op en drukte op de gesprekstroets.

‘Daar deed u lang genoeg over,’ zei de mannenstem in zijn oor. Hij ving een Nederlands accent op. ‘En alstublieft, bespaart u me dat bravoure van *als-je-die-jongen-kwaad-doet-vermoord-ik-je*. Daar hebben we geen van beiden de tijd voor. Uw tweeënzeventig uur zijn al begonnen.’

Malone zweeg, maar hij herinnerde zich iets wat hij lang geleden had geleerd. Laat de andere kant nooit de onderhandelingen beheersen. ‘Vergeet het maar. Ik ga nergens heen.’

‘U neemt veel risico’s met het leven van uw zoon.’

‘Ik wil Gary zien. Met hem praten. En dan ga ik.’

‘Kijkt u maar naar buiten.’

Hij liep vlug naar het raam. Op Højbro Plads, drie verdiepingen beneden hem, was het nog stil, afgezien van twee figuren die aan de andere kant van het plein stonden.

Beide silhouetten hadden een wapen aan hun schouder.

Granaatwerpers.

‘Ik denk het niet,’ zei de stem in zijn oor.

Er schoten vlammen het donker in.

Twee projectielen vlogen door de nacht en vernielden ramen beneden hem.

Beide explodeerden.

2

Wenen

2.12 uur

DEGENE DIE DE Blauwe Zetel bezette, zag twee mensen onder een verlichte overkapping uit een auto stappen. Geen limousine of ander pretentieuus voertuig, maar een Europese sedan met een neutrale kleur die op de drukke Oostenrijkse wegen niet zou opvallen. Het ideale vervoermiddel als je de aandacht van terroristen, criminelen, politie en nieuwsgierige journalisten wilde vermijden. Er arriveerde nog een auto, die zijn passagiers afzette en vervolgens doorreed om op een verhard terrein onder donkere bomen te wachten. Even later kwamen er nog twee. De Blauwe Zetel verliet tevreden zijn slaapkamer op de eerste verdieping en ging naar de begane grond.

De bijeenkomst werd in de gebruikelijke kamer gehouden.

Vijf vergulde fauteuils met rechte rug stonden in een wijde kring op een Hongaars tapijt. De stoelen waren hetzelfde, op één na, die een koningsblauwe doek over de beklede rug had. Naast elke stoel stond een verguld tafeltje met een bronzen lamp, een schrijfblok en een kristallen bel. In een natuurstenen haard links van de kring knetterde een vuur dat zijn licht nerveus over de plafondschilderingen liet dansen.

In elke stoel zat een man.

Ze zaten in volgorde van afnemende senioriteit. Twee van de mannen hadden hun haar en gezondheid nog. Drie waren kalend en zwak. Ze waren allemaal minstens zeventig jaar oud en droegen stemmige pakken. Hun donkere chesterfields en grijze vilthoeden hingen aan koperen kapstokken bij elkaar. Achter elke stoel stond een andere, jongere man – de opvolger van de Zetel, aanwezig om te luisteren en te leren maar niet

om te spreken. De regels waren al heel oud. Vijf Zetels, vier Schaduwen. De Blauwe Zetel had de leiding.

‘Ik verontschuldigd me voor het late uur, maar enkele uren geleden is er verontrustende informatie binnengekomen.’ De stem van de Blauwe Zetel klonk gespannen en ijl. ‘Ons nieuwste project verkeert misschien in gevaar.’

‘Aan het licht gekomen?’ vroeg Zetel Twee.

‘Misschien wel.’

Zetel Drie zuchtte. ‘Is het probleem op te lossen?’

‘Ik denk van wel, maar dan moeten we onmiddellijk in actie komen.’

‘Ik zei al dat we ons hier niet mee moesten inlaten,’ merkte Zetel Twee streng op. Hij schudde zijn hoofd. ‘De dingen hadden hun natuurlijk verloop moeten hebben.’

Zetel Drie was het daar tijdens de vorige bijeenkomst al mee eens geweest. ‘Misschien is dit een teken dat we de zaak moeten laten rusten. Er valt veel te zeggen voor het natuurlijk verloop van de dingen.’

De Blauwe Zetel schudde zijn hoofd. ‘Onze laatste stemming is anders uitgevallen. De beslissing is genomen en we moeten ons eraan houden.’ Hij zweeg even. ‘De situatie vereist onze aandacht.’

‘De zaak is alleen met tact en bekwaamheid tot een goed eind te brengen,’ zei Zetel Drie. ‘Ongewenste aandacht zou funest zijn. Als we verder willen gaan, stel ik voor dat we *die Klauen des Adlers* een volmacht geven om te handelen.’

De Klauwen van de Adelaar.

Twee anderen knikten.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zei de Blauwe Zetel. ‘Ik heb u bijeengeroepen omdat mijn eerdere, eenzijdige actie geratificeerd moet worden.’

Er werd een motie ingediend en er gingen handen omhoog.

Met vier stemmen tegen één werd het besluit goedgekeurd.

De Blauwe Zetel was tevreden.

3

Kopenhagen

MALONES HUIS SCHUDDE als een aardbeving. Een golf van hitte kolkte door het trappenhuis omhoog. Hij dook op Pam af en ze vielen samen op een versleten kleed dat op de planken vloer lag. Hij schermde haar af en op dat moment liet een tweede explosie het huis op zijn grondvesten schudden en golfdde er opnieuw vlammen omhoog.

Hij keek door de deuropening.

Beneden raasde het vuur.

Steeds donkerder rook kolkte naar boven.

Hij stond op en sprong naar het raam. De twee mannen waren weg. Vlammen likten aan de duisternis. Hij begreep wat er gebeurd was. Ze hadden de benedenverdiepingen in brand gestoken. Het was niet de bedoeling geweest hen te doden.

‘Wat gebeurt er?’ gilde Pam.

Hij negeerde haar en trok het raam omhoog.

‘Kom,’ zei hij, en hij rende de slaapkamer in.

Hij greep onder het bed en pakte de rugzak die hij altijd klaar had liggen, zelfs nu hij met pensioen was. Het was een gewoonte uit de twaalf jaar dat hij agent bij de Magellan-eenheid was. In die rugzak zaten zijn paspoort, duizend euro, extra identiteitspapieren, een stel kleren en zijn Beretta met munitie. Zijn invloedrijke vriend Henrik Thorvaldsen had het wapen pas kort geleden van de Deense politie terug kunnen krijgen. Het was in beslag genomen toen Malone een paar maanden eerder betrokken was geraakt bij de Tempeliers.

Hij hing de rugzak om en stak zijn voeten in een paar hardloopschoenen. Geen tijd om de veters vast te maken. De rook maakte zich

zienderogen meester van de slaapkamer. Hij zette beide ramen open; dat hielp.

‘Blijf hier,’ zei hij.

Hij hield zijn adem in en draafde door de huiskamer naar het trapenhuis. Het huis had vier verdiepingen. Op de begane grond had hij zijn boekwinkel, de eerste en tweede verdieping gebruikte hij als opslagruimte en op de derde had hij zijn woning. De begane grond en tweede verdieping stonden in lichterlaaie. De hitte schroeide zijn gezicht en dreef hem terug. Brandgranaten. Dat kon niet anders.

Hij rende de slaapkamer weer in.

‘We kunnen niet via de trap. Daar hebben ze voor gezorgd.’

Pam stond bij het raam. Ze zoog lucht in haar longen en hoestte. Hij duwde haar opzij en stak zijn hoofd naar buiten. Zijn slaapkamer bevond zich in een hoek. Het huis ernaast, waarin een juwelier en een kledingzaak waren gevestigd, was een verdieping lager. Het had een plat dak met bakstenen muurtjes langs de rand en het dateerde, zo was hem gezegd, uit de zeventiende eeuw. Hij keek omhoog. Boven het raam liep een grote kroonlijst. Die stak een eind naar voren aan de voorkant en zijkant van het huis. Intussen had vast wel iemand de brandweer gebeld, maar hij was niet van plan op een ladder te wachten.

Pam hoestte nog harder en hij had zelf ook moeite met ademen. Hij keek om. ‘Kijk, daarboven,’ zei hij, wijzend naar de kroonlijst. ‘Pak hem vast en ga naar de zijkant van het huis. Vandaar kun je op het dak van het volgende huis springen.’

Haar ogen gingen wijd open. ‘Ben je gek? We zitten drie verdiepingen boven de grond.’

‘Pam, dit huis kan ontploffen. Er zijn gasleidingen. Die granaten waren bedoeld om brand te veroorzaken. Ze hebben niet op deze verdieping geschoten omdat ze willen dat we er levend uit komen.’

Het drong blijkbaar niet tot haar door wat hij zei.

‘We moeten weg voordat de politie en brandweer er zijn.’

‘Die kunnen ons helpen.’

‘Wil je de komende acht uur vragen beantwoorden? We hebben er maar tweeënzeventig.’

Blijkbaar begreep ze opeens wat hij bedoelde. Ze keek omhoog naar de kroonlijst. ‘Ik kan het niet, Cotton.’ Voor het eerst zat er geen scherpe ondertoon in haar stem.

‘Gary heeft ons nodig. We moeten het doen. Kijk naar mij en doe dan precies wat ik doe.’

Hij trok de riemen van zijn rugzak aan, manoeuvreerde zich het raam uit en greep de kroonlijst vast. De ruwe natuursteen was warm maar ook smal genoeg om houvast te bieden. Hij ging aan zijn armen hangen en bewoog zich hand over hand naar de hoek. Nog een meter of zo, de hoek om, en hij liet zich op het platte dak van het andere huis vallen.

Hij ging vlug naar de voorkant en keek omhoog. Pam stond nog voor het raam. ‘Kom op, doe het. Net als ik.’

Ze aarzelde.

Er golfde een explosie door de tweede verdieping. Glas uit de ramen regende neer op Højbro Plads. Vlammen schoten de duisternis in. Pam deinsde terug, de kamer weer in. Dat was fout. Even later was ze terug en had ze een hevige hoestbui.

‘Je moet nu komen,’ riep hij.

Blijkbaar accepteerde ze nu eindelijk dat ze geen keus had. Ze manoeuvreerde zich uit het raam en pakte de kroonlijst vast. Toen trok ze de rest van haar lichaam naar buiten en hing ze aan haar armen.

Hij zag dat ze haar ogen dicht had. ‘Je hoeft niet te kijken. Alleen je handen bewegen, een voor een.’

Ze deed het.

Er lag tweeënhalve meter kroonlijst tussen de plaats waar hij stond en de plaats waar zij hing, maar ze deed het goed. De ene hand over de andere. Toen zag hij figuren beneden. Op het plein. De twee mannen waren terug, ditmaal met geweren.

Hij trok de rugzak vlug naar voren en stak zijn hand erin om zijn Beretta te pakken.

Hij schoot twee keer op de figuren vijftien meter beneden hem. De schoten daverden met scherpe echo’s tegen de huizen aan het plein.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg Pam.

‘Maak voort.’

Nog een schot en de mannen beneden renden weg.

Pam vond de hoek. Hij keek haar vlug aan. ‘Ga de hoek om en kom mijn kant op.’

Hij tuurde in de duisternis, maar zag de mannen met de geweren niet meer. Pam was nog aan het manoeuvreren. Haar ene hand hield de kroonlijst omklemd, met de andere tastte ze naar houvast.

Toen verloor ze haar greep en viel.

Met het pistool nog in zijn hand stak hij zijn andere hand uit en kreeg haar te pakken. Ze vielen samen op het dak. Ze hijgde. Hij ook.

De mobiele telefoon ging.

Hij kroop naar de rugzak, vond de telefoon en klapte hem open.

‘Amuseert u zich?’ vroeg dezelfde stem als de vorige keer.

‘Enige reden waarom je mijn winkel moest opblazen?’

‘U zei zelf dat u niet wegging.’

‘Ik wil met Gary praten.’

‘Ik bepaal de regels. U hebt al zesendertig minuten van uw tweeënzeventig uur verbruikt. Ik zou maar eens in beweging komen. Het leven van uw zoon staat op het spel.’

De verbinding werd verbroken.

Er naderden sirenes. Hij pakte de rugzak en sprong overeind. ‘We moeten gaan.’

‘Wie was dat?’

‘Ons probleem.’

‘Wie was dat?’

De woede laaide in hem op. ‘Ik heb geen idee.’

‘Wat wil hij?’

‘Tets wat ik hem niet kan geven.’

‘Wat bedoel je met “kan”?’ Gary’s leven hangt ervan af. Kijk om je heen. Hij heeft je winkel opgeblazen.’

‘Goh, Pam, goed dat je me erop wijst. Anders had ik het niet eens opgemerkt.’

Hij maakte aanstalten om weg te lopen.

Ze greep hem vast. ‘Waar gaan we heen?’

‘We gaan op zoek naar antwoorden.’

4

DOMINICK SABRE STOND aan de oostkant van Højbro Plads en keek naar de brandende boekwinkel van Cotton Malone. Er stonden al fluorescerend gele brandweerwagens op het plein en er werd water door de ramen naar binnen gespoten.

Tot nu toe ging alles goed. Malone was in beweging gekomen. Orde uit chaos. Zijn motto. Zijn leven.

‘Ze zijn uit het huis ernaast gekomen,’ zei de stem in het luidsprekertje in zijn oor.

‘Waar gingen ze heen?’ fluisterde hij in de microfoon.

‘Naar Malones auto.’

Precies wat hij wilde.

Brandweerlieden reden over het plein en sleepten nog meer slangen achter zich aan. Blijkbaar wilden ze voorkomen dat het vuur naar andere huizen oversloeg. Het vuur had er zo te zien wel zin in. Zeldzame boeken brandden met veel enthousiasme. Nog even en Malones huis was volledig afgebrand.

‘Is verder alles op zijn plaats?’ vroeg hij de man die naast hem stond, een van de twee Nederlanders die hij had ingehuurd.

‘Ik heb zelf gekeken. Alles is klaar.’

Aan wat nu ging gebeuren was veel planning vooraf gegaan. Hij wist niet eens of het plan wel kon slagen, want het doel was niet concreet, maar als het spoor ergens heen leidde, zou hij er klaar voor zijn.

Alles hing af van Malone.

Zijn officiële naam was Harold Earl Malone, en nergens in de informatie werd verteld waar de bijnaam ‘Cotton’ vandaan kwam. Malone was achtenveertig, elf jaar ouder dan Sabre, maar net als hij was Malone

een Amerikaan, geboren in Georgia. Zijn moeder kwam uit het zuiden en zijn vader was beroepsmilitair geweest, een kapitein-luitenant-ter-zee wiens onderzeeboot was gezonken toen Malone tien jaar oud was. Het was interessant dat Malone in de voetsporen van zijn vader was getreden. Hij was naar de marineacademie en de pilotenopleiding gegaan, maar toen was hij abrupt van koers veranderd en had hij rechten gestudeerd. Hij had dat als marineofficier gedaan en was na zijn studie overgeplaatst naar het JAG-korps, het juristenkorps binnen de Amerikaanse marine, waar hij negen jaar had gewerkt. Dertien jaar geleden was hij weer van koers veranderd en naar het ministerie van Justitie gegaan, waar hij deel had uitgemaakt van de pas opgerichte Magellan- eenheid, die uiterst gevoelig internationaal onderzoek deed.

Daar bleef hij tot vorig jaar, toen hij als kapitein-luitenant-ter-zee met vervroegd pensioen ging. Hij had Amerika verlaten en was in Kopenhagen gaan wonen, waar hij een winkel in zeldzame boeken had gekocht.

Een midlifecrisis? Moeilijkheden met de overheid?

Sabre wist het niet.

En dan was er de scheiding. Daar had hij zich ook in verdiept. Wie wist hoe het zat? Malone was net een puzzel. Hoewel Malone altijd al gek op oude boeken was geweest, had Sabre niets in de psychologische profielen gelezen wat al die radicale koerswijzigingen afdoende kon verklaren.

Uit andere gegevens bleek alleen maar dat zijn tegenstander bijzonder competent was.

Malone sprak verscheidene talen redelijk vloeiend, leed voor zover bekend niet aan verslavingen of fobieën en was goed in staat zichzelf te motiveren en zich obsessief aan iets te wijden. Malone was ook gezegend met een visueel geheugen, en Sabre benijdde hem daarom.

Competent, ervaren, intelligent. Heel anders dan de stommelingen die hij had ingehuurd: vier Nederlanders met weinig hersens, geen moraal en weinig discipline.

Hij bleef in de schaduw staan. Højbro Plads liep vol met mensen die naar de brandweer keken. De nachtlucht vrat in zijn gezicht. De herfst was in Denemarken blijkbaar alleen maar een kort voorspel van de winter. Hij stak zijn vuisten diep in de zakken van zijn jasje.

Het was noodzakelijk geweest om alles wat Cotton Malone het afgelopen jaar had opgebouwd in brand te schieten. Het was niets persoon-

lijks. Het was puur zakelijk. En als Malone hem niet precies leverde wat hij wilde hebben, zou hij de jongen zonder enige aarzeling doden.

De Nederlander naast hem, de man die naar Malone had gebeld, hoestte maar zei niets. Dat was van het begin af een van Sabres ijzeren regels geweest: *Alleen spreken als je wordt aangesproken*. Hij had geen tijd voor loze praatjes en hij had er ook geen enkele behoefte aan.

Hij keek nog enkele minuten naar het spektakel. Ten slotte fluisterde hij in het microfoontje: 'Iedereen blijft alert. We weten waar ze heen gaan, en jullie weten wat er moet gebeuren.'

Van Steve Berry verschenen tevens bij uitgeverij De Fontein:
De Amberzaal
De Romanov voorspelling
Het derde geheim
De erfenis van de Tempeliers

Copyright © 2007 by Steve Berry
Kaarten copyright © 2007 by David Lindroth

Deze vertaling is totstandgekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van
Random House Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

© 2008 Uitgeverij De Fontein, voor de Nederlandse vertaling

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books
Oorspronkelijke titel: *The Alexandria Link*
Uit het Engels vertaald door: Hugo Kuipers
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: V3-Services, Baarn
ISBN: 978 90 261 2307 8
NUR: 332

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – over-
leden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.